

Пол Верлен

Поетическо изкуство

Във всичко – музиката само!
И тъй, да полети стихът,
от тръпки да е той, без плът,
без нищо тежко и голямо.

Небрежност, грешки на места,
нима това ще те смущава –
преливат в песента мъглява
Неясното и Точността.

Това е маранята лете,
това е поглед през воал,
това е сводът посинял
със звезден хаос в студовете!...

Нюансът, а не тонът строг,
а не Цветът – о, не! – тогава
Нюанс, че само той сродява
мечта с мечта и флейта с рог.

Далече от Смеха нечестен,
от Остротите се пази –
дори Лазурът е в сълзи
от кухня, дъхаща на чесън.

Извий на Патоса врата!
И бди, със страст неуморима
наливай ум на всяка Рима –
на място да стои в реда.

Кой знае техните провали?
Луд негър или глух хлапак
ей тая брошка за петак
с измамен звън са изковали?

О, музиката – пак, безспир!
Че стиховете са крилата,
с които носи се душата
към друга обич, друг всемир.

Стихът ти в непозната местност

да скита с вятъра зелен –
над ръж и мента – ден след ден...
А всичко друго е словесност.

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Paul Verlaine
L'Art poétique, 1874

Набиране: NomaD

Издание: Пол Верлен. Поезия. Подбор и превод от френски Кирил Кадийски.
Издавателство „Нов Златогор“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10781>]